

seet giver helt givet nogle muligheder, som forhåbentlig kan udnyttes sådan, at vi både får mere styrke, mere slagkraft og en stærkere indsats for dansk film. Men som man har kunnet høre på debatten, så har der jo også været visse røster, der har ytret bekymring. Sådan er det jo altid, når tingene ikke fortsat skal være, som de var, og blive, som de er. Jeg er ikke så bekymret.

Hvis vi nu tager et par andre områder og ser på, hvordan det går dér, Danmarks Radio f.eks.: Dér har man altså evne til med én direktion og én bestyrelse at klare både noget med nyheder, noget med fiktion, noget med radio, noget med fjernsyn, noget med teknik og noget med satellitter, DAB-forsøg osv. osv., og det går jo da alligevel.

Det Kongelige Teater – også kun én leder og én bestyrelse, der klarer både det med balletten og det med operaen og det med skuespillet og kapellet og uddannelserne. Det går endda. Jeg tror også, det vil vise sig at kunne gå for filmen.

Men for nu at gardere os mod den del af problemet, som måske kunne udvikle sig til en uenighed eller det, der er værre, nemlig hvordan kronerne skal fordeles mellem spillefilm på den ene side og kortfilm/dokumentarfilm på den anden side, så er det i loven bestemt, at der i finansloven angives en ganske bestemt fordeling mellem den ene portion og den anden portion, sådan at den ene del ikke kan tryne den anden, og det tror jeg er meget fornuftigt.

I denne sal havde vi i sidste uge Nordisk Råds session, og nogle af os drøftede, hvordan det var muligt eller kunne blive muligt at gøre noget mere for nordisk film.

Derfor har jeg et forslag at stille, nemlig at vi i § 2 - hvor der tales om Filminstituttets opgave, og hvor det nævnes, at opgaven er at udbrede kendskabet til dansk og udenlandsk film – så under udenlandsk film nævner det nordiske særligt.

Jeg synes, at det er en opgave for os at løfte den nordiske sag, hvor vi kan komme til det, således også på dette her område. Og det er ikke særlig tilfredsstillende, at gode danske film ikke kan ses i Sverige og omvendt, og at »Kristin Lavransdatter« – en stor, flot norsk produktion – ikke kommer uden for Norges grænser. Vi skal gøre, hvad vi kan for at hjælpe lidt på den side af sagen, og derfor vil jeg foreslå denne tilføjelse.

En anden del af lovforslaget handler så om Medierådet for Børn og Unge, der så skal erstatte Filmcensuren. Her er der grund til, synes jeg,

at understrege forældrenes ansvar. Det er forældre, der har til opgave at passe på ungerne, hvad enten de er i trafikken, skal i biografen eller sætter sig foran videoskærmen.

Vi kan ikke, politiet kan ikke, ordensmagten kan ikke rende rundt og holde hånden for. Hvad med tv-aviserne f.eks. og al den vold og elendighed, der bliver vist dér? De eneste, der kan, de bedste, der kan, er forældrene. Det ansvar hører hjemme hos forældrene. Vi skal så ved mærkning og ved information gøre, hvad vi kan, for at lette forældrene i denne her indsats.

Der er to argumenter i denne her sammenhæng: Der er det saglige – dette med, at man kan se videoer i fjernsynet osv. og indtil videre ikke har kunnet det i biografen, og at det er fornuftigt at ligestille på det her område – og så er der det politiske argument, nemlig at der er et flertal her i Folketinget, der har manifesteret sig, når det drejer sig om at ophæve filmcensuren, og et flertal i Folketinget skal man have respekt for.

Børnerådet har ønsket en ledsagerordning, som antydtes som mulighed i lovforslaget, så det ikke bare bliver en kan-bestemmelse, men en skal-bestemmelse. Jeg har i den forbindelse tillid til, at kulturministeren vil søge denne mulighed udnyttet, hvis det viser sig, at der skulle blive behov herfor.

Loven her fastsætter ikke de økonomiske rammer; det gør de årlige finanslove. Alligevel er der grund til at have en skærpet opmærksomhed rettet mod de statslige bevillinger til dansk film, hvis vi vil sikre, at vi fortsat kan have en høj kvalitet i dansk film.

Jeg har bemærket, at formanden for Filminstituttet har ønsket en fordobling af statens engagement. Så langt kommer vi ikke – i hvert fald ikke lige med det samme, men en forhøjelse kommer vi ikke uden om, hvis vi skal sikre kvaliteten. Derfor har vi også i medieforliget netop afsat nye millioner oven i de andre millioner til puljen, der forvaltes af de to tv-stationer og Filminstituttet – altså et skridt i den rigtige retning.

Jeg håber, vi med de foreslåede ændringer får mere dynamik, mere liv og flere og bedre danske film og dermed flere valgmuligheder for seerne i biografen og seerne foran tv-skærmene, og jeg deler Filminstituttets formands ønske om, at vi også efter denne lovs vedtagelse kan sige, at vi har verdens bedste filmlov. Jeg ser i hvert fald ingen, der gør os rangen stridig.